

[Undervisnings- og forskningsministeren]

gøre sig fra konsistorium, mens kommentaren til højre går på, at netop det punkt er meget vigtigt at holde fast i. Konsistorium kan altså ikke forhindre et institut eller et fakultet i at frigøre sig. Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle komme til at reklamere for Politiken, men dér har vi faktisk en vældig god illustration af det dilemma, vi står i. Jeg vil ikke skjule, at jeg tror, det er kolossalt sundt også for konsistorierne, at de får den lille påmindelse, at hvis de f.eks. mishandler et institut eller et fakultet, så har dette institut eller dette fakultet en mulighed for at gå sine egne veje, i hvert fald styrelsesmæssigt.

Men selvfølgelig skal man da høre konsistorium først, og også på det punkt ville f.eks. Folketingets Uddannelsesudvalg, hvis der bliver høring, kunne kalde ministeren i samråd og sige: Hør, det er altså for slemt det dér, det vil vi ikke acceptere.

Det er rigtigt, at forslaget er tidsbegrænset. Hvis man ønsker sat en tidsbegrænsning på, så skal det ikke genere mig. Jeg mener også, at forsøgsperioden på institutionen skal være tidsbegrænset, men jeg vil alligevel gerne opfordre til, at vi nu lader være at putte alt for meget ind i det og lader være med at være alt for forsigtige. For hvad ville der egentlig ske ved, at Odense Universitet til evig tid kørte på en lidt anden måde end Århus Universitet og Københavns Universitet? Hvad ville der ske ved, at der på Danmarks Tekniske Højskole var et par friinstitutter, som i 25 år kørte på deres egen facon? Ville der egentlig ske noget ved det?

Måske skulle hr. Glistrup overveje spørgsmålet: Hvad var det egentlig, der var den største fejl omkring 1970, da man gennemførte styrelsesloven? Jeg er ikke sikker på, den største fejl var, at man tog noget magt fra nogle professorer og gav den til nogle andre grupper. Det er ikke min diagnose. Jeg tror, der især var to fejl.

Den ene var, at man var lidt for optaget af den tankegang, at en gruppe er ufejlbarlig, mens enkeltpersoner er nogle tyranner. Det er en forkert tankegang. Og i den forbindelse underkendte man ledelsesfunktionens betydning.

Det andet, der var galt, var, at man fik den idé, at alle danske videregående uddannelsesinstitutioner skulle køre under den samme styrelseslov. Jeg tror virkelig, at det var det, der var grundskavanken. Det var nemlig en bureaukratisering. Vi fik måske en lov, som vi slet ikke skulle have haft.

Måske havde løsningen været, at vi slet ikke havde fået en styrelseslov, så vi ligesom langt de fleste andre lande slet og ret fik vedtægter for de enkelte institutioner. Kunne det ikke tænkes, at meget bøvl og tidsspilde her i Folketinget kunne have været sparet, hvis man de sidste tyve år i stedet for at skændes om styrelsesloven havde kunnet få fornuftige drøftelser mellem ministeriet og de enkelte institutioner om, hvad der var den bedste styrelsesordning lige præcis for dem? Det kunne sandelig også have ført til nogle fornuftigere drøftelser i konsistorierne, for pludselig havde man jo altså så en mulighed for at henvende sig og sige: Skulle vi ikke køre på en lidt anden måde?

Når man giver frihed, så lægger man jo også pres over på andre, og jeg tror egentlig, dette Folketing skulle lægge lidt pres over på institutionerne. Det er så nemt at give os skylden for alting – ministeren, ministeriet og Folketinget. Men med dette forslag kan vi sige til dem: Nu har I altså selv mulighed for at komme med jeres gode ideer, der er mulighed for, at det kan blive godkendt, det kan blive realiseret, så lad os se, om det virker i praksis.

Derfor vil jeg sige: Lad os nu ikke bureaukratisere dette forslag alt for meget med alt for mange betingelser om, at det skal være midlertidigt, og det skal tages op, og der skal være udvalg, der evaluerer, osv. osv. Lad os prøve at gøre det så ubureaukratisk som muligt og så måske i stedet have den garanti, at Folketingets Uddannelsesudvalg til enhver tid kan sige til ministeren: Nu går det for vidt. Det synes jeg er den begrænsning, der er lettest at leve med.

Frank Jensen (S):

Jeg forstår godt, at undervisningsministeren vælger den meget abstrakte indfaldsvinkel til at tale om dette lovforslag, men det kunne være meget interessant at høre, hvad det er for nogle forslag ude fra institutionerne, som ministeren kan forestille sig der ville komme ind, som undervisningsministeren vil godkende som dispensationer fra styrelsesloven. Hvad er det for nogle områder i styrelsesloven, hvad er det for nogle problemer, ministeren ser, som man kan løse ved at dispensere fra styrelsesloven? Det har ministeren ikke rigtig været konkret inde på.

Jeg vil godt stille endnu et helt konkret spørgsmål til ministeren: Vil ministeren bare